

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 19 вересня 1985 року

№ 113 (3620).

Ціна 2 коп.

Телеграми

в номер

БОБРИНЕЦЬКИЙ РАЙОН. Кожного року учні сільсько-господарського технікуму імені Героя Радянського Союзу В. В. Порики надають значну допомогу господарствам району в збиранні врожаю. Нині третьокласники збирають овочі в колгоспі імені Шевченка. Галина Бондаревська, Надія Кравцова, Олександр Лісовський, Віктор Івахина постійно перевищують норми.

ПЕТРІВСЬКИЙ РАЙОН. За старання роботи правління колгоспу «Дружба» вручило молодому механізаторові Миколі Голубу новий трактор. Довір'я комсомольця виправдовує. На собі озимих він постійно перевищує завдання на 10—13 гектарів.

ОЛЕКСАНДРІВСЬКИЙ РАЙОН. Високопродуктивно використовують техніку на осінньо-польових роботах комсомольці Сергій Дорашко та Олександр Нагірний з першої тракторної бригади колгоспу імені Кірова. На оранці ґрунту і заготівлі кормів вони постійно виконують норми виробітку на 120—130 процентів.

ЗАВТРА ПРИХОДИТЬ СЬОГОДНІ

п'ятирічка і ми

РОЗМОВА З МОЛОДИМ СУЧАСНИКОМ

В період заготівлі силосу на птахфабриці «Сагайдацька» Микола ЗІНЧУК постійно утримує першість у змаганні серед нормодобутих екіпажів.

Фото М. САВЕНКА.

Устинівський район.

Будь-яку справу виграє результат. Ним сьогодні членам комсомольсько-молодіжного колективу по випуску товарів народного споживання цеху № 2 ордена Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР (бригадир Л. Болдовська, групкомсорг Т. Попруга) можна похвалитися — п'ятирічний план по випуску сонячних батарей БСК-1 виконали на початку серпня нинішнього року. А 12 серпня прозвітував про дострокове виконання плану по виробництві товарної продукції і колективу всього заводу. Це дає підстави сподіватися, що до кінця п'ятирічки додатково буде виготовлено продукції на десятки мільйонів карбованців, випущено товарів народного споживання на 1,4 мільйона карбованців, а додатковий прибуток складе не менше 33,3 мільйона карбованців. Обсяг виробництва збільшиться у 2,1 раза проти 1,7 раза, передбачених п'ятирічним завданням.

Ось уже більше двох місяців цей колектив освоює випуск нових сонячних батарей БСК-3 з підвищеним коефіцієнтом дії для живлення касетних магнітофонів та транзисторних приймачів. Причому, КМК Л. Болдовської — єдиний, що освоює випуск батарей

цієї марки. Складання сонячних батарей БСК-3 підвищеної складності (і, зрозуміло, підвищеного попиту) доручили їм неспроста, адже сонячні батареї БСК-1 комсомольсько-молодіжний випускає уже в рахунок лютого 1986 року. Причому і тепер, коли бригада освоює нову модель, ні якість попередньої не знизилась, ні кількість не зменшилась — 7—8 шматків. Працювати уміють, з усією відповідальністю підходять до будь-якої справи. Резерви у бригаді є, недаремно ж тут обганяють календар. Ну, ось хоча б, один день роботи бригади на зекономленій сировині дає можливість випустити продукції на 1000 карбованців. Щокварталу бригада працює один день на зекономленій сировині і матеріалах. Що економімо? Основну сировину — кремій, додаткові матеріали — хімікати.

Продуктивність праці у бригаді постійно зростає. Так, за останні два роки вона зросла на 3 проценти. У минулому році тут ви-

важено рапропозицію по вдосконаленню технології складання, який дав економічний ефект у п'ять тисяч карбованців.

Ну, і неабияке значення для успіхів має атмосфера, що панує в колективі. Суміжні спеціальності, якими оволоділи усі члени колективу, дають змогу замінити один одного в разі необхідності. Отже, працюємо без простоїв. Сама назва — комсомольсько-молодіжний — повністю відповідає характеру цього колективу. Тут народжуються патріотичні почини, цікаві ініціативи. Так, скажімо, за нинішній рік колектив переплавив більше 600 карбованців у Фонд миру. До 40-річчя Великої Перемоги хлопці й дівчата зарахували до свого колективу члена обласної підпільної комсомольської організації «Снартак» Любов Ринар. Збільшена фотографія безстрашної землячки і сьогодні висить на видному місці у лабораторії. Зустрічаючись щодня з її поглядом, увічненням об'єктивом, кожен ви-

рає свої діла, помисли, намагається працювати ще краще.

Кожен новий трудовий день наближає нас до знаменної події в житті нашої країни — XXVII з'їзду КПРС. Члени комсомольсько-молодіжного колективу по випуску товарів народного споживання цеху № 2 заступили на ударну вахту «XXVII з'їзду КПРС — 27 ударних декад». Бригада рівняється сьогодні на своїх кращих робітників складальниць налітпроводникових приладів Аллу Руженко, травильниць Олександр Логинову, Ірину Єлісєєву, на бригадирів і групкомсоргів, рівняється на молодих комуністів — їх у бригаді троє. І впевнено йде у завтрашній день, де чекають бригаду нові завдання, нові успіхи і проблеми, нові перемоги.

І. ЮНЕНКО,
старший майстер дільниці товарів народного споживання цеху № 2 Світловодського заводу чистих металів.

ЗУСТРІЧ З ЧИТАЧАМИ

Минулого вівторка на Долинському цукровому заводі відбулася зустріч молодих робітників і старшокласників середньої школи смт Молодіжного з працівниками обласного агентства «Союздруку» і «Молодого комуніста». Про те, яку важливу роль у житті кожної людини відіграє преса і як проходить передплата кампанія в області, повідомив начальник обласного агентства «Союздруку» Л. М. Ратушній.

Редактор обласної молодіжної газети Ю. М. Сердюченко розповів про роботу колективу редакції по виконанню завдань квітневого (1985 р.) Пленуму ЦК КПРС, про висвітлення на сторінках «Молодого комуніста» ходу передатизаційського змагання юнаків і дівчат області, поділився найближчими творчими планами журналістів, новими задумками.

У зустрічі взяли участь працівники районного агентства «Союздруку» і місцевої пошти.

Перед учасниками зустрічі виступив завідувач відділом пропаганди і агітації Долинського райкому партії В. Г. Маруценко. Зустріч перетворилася у дружню, широкую розмову газетирів і читачів.

Напередодні ювілею Сабліно-Знам'янського цукрового заводу — 90-річчя підприємства — та наступного партійного форуму хотілося б відтворити давні події, пережиті містом із XIX століття в сучасність. Онукам і правнукам тодішніх зачинателів цукропромисловості, мабуть, цікаво буде дізнатися, що...

...засад був збудований акціонерним товариством ще 22 вересня 1895 року; у лютому 1918 року тут встановили Радянську владу. Листопад цього ж року завод зустріч повстанням проти австро-німецьких загарбників. Його очолює робітник Н. С. Тищенко. У цей час владу Рад на фронті громадянської війни відстоювала молодь підприємства. Д. Ю. Яковлевський, голова банди Кобилів, Коцаря, Загородничого, лідера в Бесарабській лінійці імені Котовського, Т. П. Іванов — у Північній Будинок, а О. О. Самборський — у загоні червоного козацтва легендарного Примакова.

Згідно декрету Ради народних комісарів і Тимчасового робітничо-селянського Уряду Української Сабліно-Знам'янської цукрової заводи 1919 року був націоналізований і переіменований у цукрокомбінат. Першим директором став Ю. В. Медовий, першим секретарем партійного осередку — Н. Ф. Пасічний.

У червні 1920 року народилася комсомольська організація. Її очолював М. Шварц, згодом, після його трагічної загибелі, — В. Володимиров. Навіки залишилися в пам'яті покоління перші комсомольці: Г. І. Бондаренко, Д. Т. Руденко, Д. О. Голуб, Г. І. Куцал, Г. С. Рушнич, Т. А. Сильченко, М. С. Цимбаліст

Комсомольці ставали героями

та інші. Усього організація налічувала 18 спілчан. До 1924 року вона зросла вдвоє.

Комсомольці допомагали відбудовувати підприємство, згодом брали участь у першій радянській реконструкції комбінату.

Героєм залишився історик О. М. Ківа. У 1933—1934 роках працював він тут робітником, а у вісімнадцять років, 25 лютого 1940 року, у боях з білофінкками за станцію Талі й селище Реполі виявив мужність і хоповість. Указом Президії Верховної Ради СРСР від 7 квітня 1940 року політруком Олексієві Міночичу Ківи присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

На другий рік війни із числа робітників комбінату було організовано Мешинську підпільну комсомольсько-молодіжну групу. Сюди входили і колишній латиський стрілець, член підпільного Ново-празького району партії Ж. Я. Трейда. Організація діяла на території Ново-празького та Знам'янського районів до липня 1943 року. Успішно вели агітаційно-масову роботу серед населення, а гітлерівцям запам'яталися численні диверсійними акціями.

ПОГЛЯД КРИЗЬ РОКИ

Вісімдесят дев'ять працівників підприємства не повернулося додому, усього ж на фронт пішли 237. Колишній секретар комсомольської організації Д. О. Голуб як комісар 126-го винищувального авіаполку відзначився хоробрістю в небі над Гомелем, Волоколамськом, Сталінградом. На Волзі провів він свій останній повітряний бій. Про його подвиг писала газета «Правда». Про Д. О. Голуба розповів його однополковник Білоусов у книзі «В грізні роки»: не забули героя й організатори експозиції Гомельського краєзнавчого музею.

Визволення міста покликано спілчан на нову відвагу. «Усе для фронту, все для перемоги!» — таким був девіз; 2 грудня 1944 року підприємство дало перший цукор. Описав спілчани комбінату відгукнулися на заклик партії освоювати цілісний й перелові землі, у листопаді 1956 — грудні 1957 року брали активну участь у будівництві шахти «Кіровоградська — комсомольська». За ударний труд директором цукрокомбінату, нагороджено орденом Леніна, орденом Червоної Зірки, депутата VIII Надзвичайного з'їзду Рад К. П. Чумана та секре-

таря парткому Г. І. Косенка було нагороджено почесними грамотами обкому комсомолу.

Життя поволі яскравішало, росло бажання випробувати всі свої сили, виникло комсомольське загал. У кінці 1958 року ініціаторами змагання за комуністичну працю виступила бригада котельників комбінату М. С. Гончарова. В ній було на той час 19 чоловік — 14 комуністів та 5 комсомольців.

Дванадцятого травня 1957 року у місті Знам'янці відбувся перший районний фестиваль молоді. Понизові дипломи та премії за участь отримали заводські аматори комсомольці В. Павлов, І. Городиновський, В. Семениченко, Ніна, Микола та Борис Кареліни. А футбольна команда на чолі з В. Сахарчуком у 1964 році на чемпіонаті області виборолла почесне четверте місце.

У новоствореному цеху електранно-розвантажувальних робіт довгий час працював і комсомолец Володимир Крючковський, брат відомого військового моряка Анатолія Крючкова; комсомольським ватажком у 1961—1966 роках був плановик-економіст Е. Е. Янцев. Нині він — голова Новоукраїнського районного комітету. А вже у сімдесятих роках на підприємстві змінив інженером працював В. М. Антоновський (сьогодні він — головний інженер Черкаського цукротресту).

В авангарді змагання за виконання планів п'ятиріччя йдуть комсомольці й нині. Вони працюють у різних цехах комбінату Трудається сумлінно, по-ударному, рівняються на трудову славу дідів і батьків. Хочуть гідно зустріти професійний ювілей та XXVII з'їзд КПРС.

М. БІЛАН.

Знам'янський район.

ПРО МИР— МОВОЮ МИСТЕЦТВА

Наші виступи у СРСР — це наші щирі послання дружби, братерства і любові радянському народові — з цими словами звернувся режисер-постановник національного балету Республіки Того Зісу Акбота Сєнуво під час зустрічі балетної трупи національного балету, який вів гострої до Кіровограді, із студентами та викладачами КІСМУ та упрямим інших навчальних закладів міста, що приїхали вчитися до Радянського Союзу з країни Африки, Азії та Латинської Америки. — Ми прагнемо, щоб наше мистецтво допомогло краще порозумітися нашим народам. Його мова — інтернаціональна.

І дійсно у мистецтві народів є чимало спільних рис. Коли артисти з Республіки Того виконали для учасників зустрічі пісню, у залі не знайшлося жодного, кого б не заваляла весела мелодія, і кубинцям, і нікарагуанцям, і монголам і африканцям нагадала вона у чомусь знайомі з дитинства музичні ритми свого народу. Всі, хто був присутній у залі, щиро аплодували виконавцям.

Гості з Республіки Того познайомилися з інституційним аудиторією, побували у навчальному телецентрі, побачили, як працюють студенти з комп'ютерами.

Наш кор.

НАВЧАННЯ З ЗАХОПЛЕННЯМ

Почався новий навчальний рік. Разом із школярами сіли за парти і учні професійно-технічних училищ. Що чекає їх? Що нового внесла в життя ПТУ реформа школи? Про це йдеться в розмові нашого громадського кореспондента з начальником обласного управління профтехосвіти М. Г. Гайдамакою.

КОР.: Микола Гавриловичу, більше сімнадцяти тисяч юнаків і дівчат навчається в ПТУ області. Що ви можете сказати про них?

М. ГАЙДАМАКА: Більшість з них — це спадкоємні робітники і колгоспники, які до того, як вступити в училище, добре обдумали вибір своєї професії. Їх здебільшого відзначає, як б сказав, соціальна зрілість, самостійність. Ми ці якості в них підтримуємо і розвиваємо. Нашим хлопцям і дівчатам ми довіряємо складну техніку, цінне обладнання. І вони виправдовують довіру. Звичайно, бувають винятки, але дуже рідко. Учні разом з педагогами ремонтують кабінети і бережуть все це.

З кожним роком стає все більше училищ, в які молодь йде з великою охотою. При вступі на деякі спеціальності навіть

конкурс виникає. Це хороша ознака. Але турбує інше: є ще професії дуже потрібні, але такі, що помилково вважаються чомусь неprestижними. В першу чергу професії будівельні. В цьому наша вина і вина шкільних вчителів: не вміємо захопити, зацікавити. Між тим, це не лише важкі, але й посправжньому творчі професії. Загляньте, наприклад, в Олександрійське СПТУ № 7. Подивіться, яким чудовим мозаїчним ланно прикрасили учні свій вестибюль! Створені ними художньо-декоративні композиції позначені високим художнім рівнем, як, приміром, на місцевому заводі продтоварів.

КОР.: Сучасний рівень організації народного господарства вимагає широкого впровадження передової техніки і технології, прогресивних форм і ме-

тодів організації праці. Чи готові до цього ваші випускники?

М. Г.: В деяких навчальних майстернях з'явилися верстати з числовим програмним управлінням. Всюди обладнуються кабінети по вивченню нового курсу «Основи інформатики і обчислювальної техніки». Електронно-обчислювальна техніка широко впроваджується в навчальний процес. Оволодіння нею необхідне робітникам завтрашнього дня, щоб йти в ногу з вимогами науково-технічного прогресу. Крім того, перед нами стоїть завдання повсюдно організувати виробничу практику так, щоб на її період наші вихованці виключалися з господарчуко-колективних базових підприємств. Це дасть їм змогу досконаліше зрозуміти складність і привабливість своєї професії, прилучитися до передових форм організації праці.

КОР.: Це на практиці. А в ПТУ?

М. Г.: Те ж саме і в ПТУ. Наприклад, в Онківському

му СПТУ № 37 підготовка механізаторських кадрів ось уже кілька років проводиться у формі механізаторських загонів і ланок. Саме так працюють учні в своєму навчальному господарстві. Оволодіння практичними навичками йде в комплексі з закріпленням теоретичних знань, розвивається колективізм. В училищі створено і свій механізований загін орачів.

Реформа загальноосвітньої і професійної школи спрямована на поглиблення економічних знань учнів, на формування у них якостей дбайливих господарів. Ми турбуємось про те, щоб молодь мала повне уявлення про соціалістичну власність, оплату праці, трудову і виробничу дисципліну. Скільки хороших і потрібних речей можна зробити із відходів виробництва: інструменти, пристосування, наочні посібники, складні моделі. Цьому ми вчимо і на уроках суспільних дисциплін, в першу чергу політекономії. Ось, наприклад, одне з запропонова-

них економічних завдань: в республіці за один день тільки у вигляді крихт втрачається 260 кілограмів хліба. Як будуть втрати за місяць, за рік? Після таких уроків ставлення до найголовнішого нашого багатства — хліба стає бережливішим.

КОР.: Микола Гавриловичу, тепер у мене питання іншого характеру. Не навчанням єдиним живе молодь...

М. Г.: За останній час корінним чином змінився вигляд ПТУ. Ще недавно училища були зайняті в основному професійною підготовкою. Зараз всі наші училища середні, ми даємо учням загальноосвітню підготовку в об'ємі середньої школи, строк навчання збільшився до трьох років. В зв'язку з цим виріс об'єм виховної роботи. Наша ціль — виховання всебічно розвинутої висококультурної особистості. Як довела практика, популярність у наших вихованців мають такі предмети, як «Естетика», «Етика сімейного життя». Кінчаються заняття, і

вступає в силу розклад № 2. Чекають учнів більш як 600 гуртків і клубів за інтересами. Намагались в кожному ПТУ створити той чи інший фольклорний художній колектив, оркестр духових інструментів, музей бойової і трудової слави, спорткомплекс. Вирішуємо питання з організації постійно діючої виставки технічної і художньо-прикладної творчості. Працюємо над розповсюдженням досвіду творчої співдружності з музично-драматичним театром імені М. Л. Кропивницького та інститутом сільськогосподарського машинобудування. Сподіваємось, що нас підтримують колективи філармонії, краєзнавчого музею, музичного училища, музичних і спортивних шкіл.

КОР.: І останнє. Що б ви хотіли побажати школярам, тим, хто готується обрати професію до душі?

М. Г.: Ким би ви не стали, ви — радянські люди, завтрашній день нашої Батьківщини. Пам'ятайте, що найвище щастя радянські люди знаходять в труді на благо свого народу. Бесіду вела Н. НОСОВА.

3 випуску «Дозорець»

Буваючи з різних питань у відрядженнях, часто цікавився роботою районного або міського штабу «Комсомольського прожектора». Акти, стіпівки «КП». Переглядаючи їх, неважко оцінити той чи інший рейд з точки зору його якості. Відповіді про важливі заходи керівниками підприємств, установ, організацій. Тут уже є можливість побачити, так би мовити, дієвість рейду. На жаль, в ланцюзі рейд-стіпівка — лист остання ланка часто-густо невірливо гудить. Слухаєш з цього приводу плутанину виправдань «прожектористів» і дивуєшся: не вже треба було втрачати дорогоцінний час тільки для того, щоб просто провести рейд?

Останніми роками районні «прожектористи» стали

На знімку: члени штабу «Комсомольського прожектора» радгоспу «Олександрійський» Бобринецького району Галина ВЕРБОВА та Олена ЛЕБА перевіряють якість посівного матеріалу, що закладається на зберігання.

Фото М. САВЕНКА.

«Прожекторист» — місія відповідальна

частіше проводити рейди спільно з комітетом народного контролю. Що ж, переймання досвіду молодих дозорців у своїх старших колег можна тільки привітати. Але... В моїй практиці було кілька випадків, коли члени штабу «КП» від свого імені пропонували в газету матеріали рейдів, практично проведених одним... народним контролером. Коли ж таємне ставало явним, «прожектористи» знімали плечима: що ж тут, мовляв, такого!

Коли молодий дозорець відчує, що він виконує свій громадський обов'язок не для галочки, а з великою зацікавленістю, а для діла, коли він зрозуміє, що людям він потрібний як їх громадське око і голос — тоді на нього можна покластися і в поточних справах, і в масштабних, перспективних.

Нині, наприклад, у розпалі всесоюзна операція «Засіки». Здавалось б, у перших рядах по її проведенню повинні бути штаби і пости «КП». Факти ж свідчать, що у більшості районів ніяких рейдів з цього питання не проводять. Член Голтованівського

штабу «КП» Володимир Соханевич, Петрівського — Микола Посвистак, певно, і не знає, що нині проходить ця операція. Не знають про це і новгородківські «прожектористи». А їм і також компанійським, бобринецьким молодим дозорцям не завадило б розібратись у тому, чому з полів цих районів зриваються перевезення солов'ячих коренів на Долинський цукровий завод. Нічого путнього про участь в операції «Засіки» не сказали мені і в Устинівському райкомі комсомолу. Може немає точок прикладання? Будь ласка. У колгоспі «Білошівка» цього ж району погано підготувалися до збирання кукурудзи і цукрового буряка: комбайни і трактори ламаються, машини для відвезення врожаю не вистає, загрожує соціальні загрози.

Целік начальників штабів «КП» фактично склали свої повноваження і передали їх на плечі членів штабу «КП» в особі завірянтів та їх заступників. Приміром, начальник Кіровоградського районного штабу «КП» Тетяна Сушкова, як тільки заходить

мова про рейди «прожектористів», одразу «відсилає» до заступника завірянта Станіслава Чернявського. За останні два з половиною роки у складі рейдової бригади Петрівського району «КП» також фігурує прізвище тільки М. Посвистака, начальника штабу, інших його членів ніби й немає.

Коли ж тоді можна поставити за приклад? Як свідчать факти, активно, злагоджено працюють районні «прожектористи» Онуфріївського, Вільнянського районів, м. Знамення. Причому їх робота не обмежується проведенням рейдів, контролем за використанням надолків, а й організацією активної діяльності штабів і постів «КП» на місцях...

Набирає обертів осінньо-польовий комплекс. Збиральний конвейєр починає працювати з усім більшим навантаженням. Природно, в його роботі можливі перебої. І тут своє слово можуть і повинні сказати комсомольські «прожектористи». Як не на словах, а на ділі поведуть безкомпромісну боротьбу з усією роду проявами марнотратства, безгосподарності, зловикористання у вивезенні врожаю. А редакція нашої газети з нетерпінням чекає їхніх повідомлень про проведені рейди-перевірки.

А. БЕЗТАКА,
член обласного штабу
«Комсомольського прожектора», спецкор
«Молодого комунар».

ЯК ЗДІЙСНИТИ ЗАДУМАНЕ?

КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ:
СТИЛЬ РОБОТИ

Про те, що в клубі Комсомольського відділка радгоспу цукрокомбінату відбудеться дискотека, не було ніяких рекламних оголошень. Просто, в розмові з одним із хлопців я запропонував провести ганцювальний вечір і пообіцяв в найближчий вихідний приїхати зі своїм магнітофоном.

Задумало тоді якраз, дорогу розвезло, але ж слово дав, пообіцяв... І хоча не було впевненості в тому, що в таку щогду хтось приїде на танці, все ж зібрався і під вечір поїхав.

Під'їжджаючи до клубу, в сутінках побачив близько десятка постатей. Виявилось, це вже справжній безпривідний телефон і тут чекали, що «буде дискотека».

Змогли, похмурі постаті заворушилися, підійшли, пропонуючи свої послуги. Швидко встановили і підключили магнітофон, і скоро залунала музика. А тим часом ще підійшла молодь, хтось перший ступив у коло, за ним другий, третій... За кілька хвилин всі присутні стали танцювати, слухаючи в невеличких наузах короткі повідомлення-розповіді про пісню, автора, виконавця.

Можливо, була це досить таки примітивна дискотека. Але хто тут зміг би сказати, як скласти програму молодіжної дискотеки, де дістати матеріал для неї, де взяти записи?

Кому той вечір сподобався, кому ні, а особисто для мене він став добрим уроком. Ще раз я впевнився в тому, що молоді в селі підіти не можуть вільний час. У місті це можна в кіно піти, у вихідні — в міський будинок на танці (хоча й там, до речі, звичайнісінькі, як у нас кажуть, «скачки»). А в нас... Словом, нудьгує молодь.

Організація дозволяє — тема серйозна і злободісна. Та чи цікавила вона коли-небудь наших «про-

жектористів»? Не пригаду.

Стоп! Якщо вже мова зайшла про наш «Комсомольський прожектор», то самокритично визнаю: своєї ролі — організувати, виконати, висвітлювати — «КП» поки що не виконує. Не заважають нікому. Але й не допомагають же! І не тільки в організації дозволя.

Особливості нашого господарства і його відмінності від інших в районі — наявність в складі бурякоцукрового цукрового заводу. Завод і три відділки радгоспу — це наші виробничі підрозділи, в кожному з яких є комсомольська організація.

У відділках комсомольських організацій, а також на заводі створені пости «КП». Але всі вони практично бездіяльні. То небажання довести справу до кінця, а то і просто пасивність молодих дозорців — ось основні причини такого «застою».

А діяти можна (що треба — то це всім ясно). Є і що робити, і, головне, з ким робити.

Якось ще до проведення одного з суботників задунали ми в комітеті оформити фотопроєкти «КП», показати, як хто працював на суботнику, що зробив. Взвися за цю справу Юра Уселистий, слюсар ремонтно-силового цеху. Одразу після закінчення суботного робочого дня з'явився «блескавник», а наступного дня заводчани мали можливість «впізнати» себе на фотознімках. Сподобалося усім.

Але ж це тільки одна добра справа, один випадок, коли вдалося здійснити задумане. І коли на заводі «прожектористи» ще можуть щось зробити, то відділкові пости «КП» вже давно іспустились тільки на папері.

От хоча б зараз, в період збирання врожаю цукрових буряків. В погожу днину на завод безпе-

ревиним потоком ідуть з господарств автомашини з коренями. Відмітка на вагах, проба лабораторії, кілька хвилин на розвантаження — і в зворотній репс, знову в поле. Швидко, без затримки. А далі починається ця затримка, коли від засміченості буряків забиваються механізми, виходять з ладу пристрої. Щороку їх вдосконалюють, переробляють, а сміття не меншає; продовжує свій безперервний шлях воно з поля до бурякоцукрового заводу. Тут би «прожектористам» розібратись по суті, внести пропозиції, посприяти виправленню ситуації.

Але поки що широко відкриті ворота, через які на завод разом з солодкими коренями надходять десятки тонн сміття. Ного частково з-під буряковидальної машини відвозять в тракторних візках. А те, що залишилось, продовжує свій шлях разом з буряками.

У сільському господарстві для відділків «прожектористів» роботи теж багато. Це, хоча б, рейди, під час яких можна перевірити якість ремонту і підготовки техніки, авто-транспорту, хлібоприміальних пунктів. А в пору жнив — це боротьба за збереження кожного колоска, кожної зернини...

Хтось може заперечити: говорити одне, а робити — інше. Згоден. Спробуй і критику в свою адресу, як секретаря комітету комсомолу. Повинен сказати, що одним бажаним справив не вирішити. В уній виробничій діяльності такого складного господарства, як наш цукрокомбінат, комсомольська організація, її комітет і штаб «КП» — ланцюг важливий. Тож давно настав час покласти край формалізму. Тому під час нинішньої звітно-виборчої кампанії ставимо перед собою завдання: серйозно перебудувати роботу комсомольського активу, насамперед, його важливої ланки — «Комсомольського прожектора». З діловою, конкретною допомогою адміністрації підприємства все, що в цьому плані помітили — цілком здійснимо.

В. ЧЕРНИЧЕНКО,
секретар комітету комсомолу
Маловисівського цукрокомбінату.

Долинський район.

ЖИТТЯ

МОЛОДОЇ СІМ'І

Мати і мачуха

МАРИНУ Буштрук, дружину головного агронома, знали у селі як легковажну жіночку. Не раз і не двічі якийсь п'яниця заявляв МIRONОВІ ІВАНОВИЧУ прямо у вічі:

— Ти он краще свою приведи до порядку. А тоді вже... й мене виховуй.

МОВЧАВ Буштрук. А що він міг на таке одповісти? Хіба висловив словами, як серце стискається в лещатах од душевного болю?.. Може, й пішов би однеї, бо хіба не сім'я, та... окидав поглядом трьох своїх чорнявих діток і зашпонував себе у хвилину гіркоти: «Може ж такі одумається...»

Та й діждався. Склала Марина одного разу свої речі, залишила йому і хату, і дітей, і господарство, та й подалася жити до загоспа місцевої школи, який недавно овдовів...

Зібрав Буштрук своє сімейство до купи і сказав, наче одрубав назавжди: — Самі дамо собі раду! Не пропадемо...

Та сімейна незгода давала все-таки взнаки. Сашко, якому вчителі пророкували атестат із золотою медаллю, почав приносити «четвірки» і навіть «трійки». Восьмикласниця Катруся ледве встигала наготувати на всіх, змарніла, втомлювалася дуже. І тільки шестирічна Зойка залишилася, здавалось, такою ж веселою, як і раніше. Матір вона бачила часто (та працювала прибиральницею в шкільному піонертаборі, куди батько віддавав малу на літо), а тому й не журилася вимушеною розлукою.

...Того дня МIRON сам був у конторі, як зазвонив телефон і він почув схвильований голос піонервожатої:

— Зою забрала ваша дружина... колишня. Я... нічого не могла вдіяти.

Мчав на мотоциклі дорогою до Чорної Балки, де була загоспа хата. Попішав так, наче доньки загрожувала яка небезпека...

Аж ось попереду зобов'язали дві постаті: висока і маленька. Зачувши гуркіт мотора, Марина одразу зупинилася. Стояла, похнюпившись, приречено дивлячись у порожняву. Знала — це оддась МIRON дочка.

З ТОГО ЧАСУ Зойка ходила, як сама казала, «на татову роботу». Дивитися за нею в агронома часу не було. Тож всі клопоти про дівча перебрали

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

на себе жінки з колгоспної бухгалтерії.

Особливо здружилася з нею Ніна. З чоловіком-пилком розлучилася. Дітей своїх не мала. От і прикипіла душею до дівчинки.

Минув час. Наближався Новий рік. Напередодні свята МIRON зайшов до кімнати, де працювала Ніна, і сказав:

— Чу я, Ніно, у вас день народження. Не знаю, чим пояснити, але так уже співпало, що і в моєї старшої в цей день іменини. То, може, і відсвяткуємо разом?

...Незабаром вони побралися. Зойчиній радості не було меж. Та й з Катрусею зріднилися швидко. Один Сашко не визнавав «мачухи». І не називав ніяк. «Він». «Вона». І все.

Гарних дітей виростили, собі на щастя й людям на радість, Марія Максимівна та Микита Іванович Кравченки з села Красносілки Олександрівського району. Батьки все життя трудилися в колгоспі, куди вступили одними з перших. А потім передали трудову естафету дітям. І, як виявилось, в надійні руки.

Вінтор Микитович Кравченко став кращим комбайнером радгоспу «Шляхом Леніна», нагороджений орденом Жовтневої Революції та Трудової слави III ступеня. Лідія Микитівна все життя вирощувала буряки на радгоспних полях, недавно тільки вийшла на пенсію. А Валентина Микитівна — фельдшер, живе й працює в далекій Москві.

Та недавно всі діти зібралися на батьківському обіді на «діамантове» весілля — 60-річчя сімейного життя своїх батьків. А разом з дітьми були всі семеро внуків і п'ятеро правнуків Микити Івановича та Марії Максимівни, які теж щиро вітали дорогих людей.

На знімку: під час «діамантового» весілля у родині Кравченків. Фото М. САВЕНКА.

Плакала Ніна ночами. Бувало, жалілася МIRONОВІ:

— Ну що мені з ним діяти? Здається ж, усе роблю як слід, а не виходить по-людськи — не прийма мене та й годі...

Минуло два роки. І якось, саме перед новоріччям, додому надійшов лист від тепер уже серганти Радянської Армії Олександра Буштрука. Адресований особисто Ніні, він починався словами:

«Добрий день, моя рідна мати...»

Н. ГАРАС.

м. Новоукраїнка.

Гадаю, із самого початку слід звернути увагу на одну, здавалося б, не таку вже й важливу деталь. Ми чітко розмежуємо власне обряд весілля — коли молодий і молода на рушничковій промовляють високі слова подяки батькам, обіцяють нести своє почуття крізь роки й труднощі, коли їх вітають хор, працівники ЗАГСу, гості, — із роботою нашого лекторію й клубу. Звичайно, це різні речі по своїй суті, але в перспективі ми бачимо їх як комплекс, що допоміг би, по-перше, назавжди запам'ятати цю хвилюючу подію, і, по-друге, зміцнити сім'ю у шлюбні вже напочатку. В ідеалі мислиться так: наречений з нареченою протягом відведеного «профілактичного» місяця відвідують лекторій, що діє при ЗАГСі. Потім почуте закріплюється у свідомості безпосередньо на церемонії шлюбу та під час засідання клубу — адже тепер воно носить конкретний характер, спрямовано «до тебе одного». Описав за потребою вони беруть участь у роботі клубу вже як більш-менш кваліфіковані спеціалісти з тих чи інших питань. Останнє хотіла б прокоментувати.

У перспективний план роботи клубу на цей рік,

скажімо, ми прагнули включити більшість питань, що не можуть не цікавити молоду подружжя. Це й етика сімейних відносин, і юридичні консультації, і

цінники юрконсультації, лекції, лектори товариства «Знання», працівники сфери послуг. Тож у почутому сумніватись не доводиться. Але головне — зв'язок

ОБРЯДИ НАШІ, РАДЯНСЬКІ

Злагоди та любові!

Ось уже кілька років при Новомиргородському відділі ЗАГСу діє створений ініціативи райкому комсомолу клуб молоді сім'ї, який так і називається «Злагода та любові». Судячи з численних відгуків, популярністю він користується неабиякою: членом клубу може стати не тільки кожен бажаний жених чи наречена, але й молоді люди, які вже перебувають у шлюбі. Комплекс заходів, що складають зміст роботи клубу, враховує і розмаїття запитів та інтересів слухачів. Основною формою роботи є все-таки безпосередні зустрічі з членами клубу — за місцем їх мешкання, роботи тощо.

Сьогодні голова клубу, завідувач відділом ЗАГСу Новомиргородського райвиконкому Олександр Андрійович МЕРЕЖКО ділиться думками щодо перспектив клубу.

гармонія почуттів, побутової наради тощо. Розповідають присутні про це районні спеціалісти — пра-

завжди двосторонній. Одне те, що у відповідь на почуте сипляться численні запитання, вже добре. Добре, що на такі зустрічі приходять і ті, чий подружній стаж налічує від кількох до кількох десяти років. Ясна річ, їм є про що розповісти, практично доповнити наведені лектором факти й поняття.

Згадаю одне з недавніх засідань клубу, що мало назву «Духовний світ молоді людини». Була й лекція, але головною подією став показовий обряд весілля. Додам, що і хліб-сіль ювілярам, і концерт на їх честь, і теплі слова привітання сприяли тому, що Олександр Олександрович та Варвара Ульянівна Рудакови відчували: ними пишались, їм по-доброму заздрили. Сором, прожити разом, оживали в пам'яті; мовби заново переживали вони минуле. А треба було бачити, якими очима дивилися присутні на «рубінному» весіллі на ювілярів, як дивувалися невимученості й щирості їхнього спілкування, з яким захопленням слухали нехитрі оповіді про «секрети» злагоди, які накопичувала роками родина Рудакових... Чи слід казати — засідання було і пам'ятним, і корисним.

Збирати численну аудиторію під час засідань, як

правило, допомагають нам не тільки місцеві організатори. «Пřitягує» до будинку культури чи актового залу заздалегідь повідомлена тема. Їх, як уже казала, підказують самі слухачі. А допомагають зосередитись на конкретних питаннях й анкети, які ми вручаємо кожному з бажаних вступити у шлюб, присутнім під час наших засідань. Чи ж залишатимуться незаповненими графі напроти таких пунктів: «Чому розлучаються?», «Хто повинен у сім'ї головувати і чи потрібно це взагалі?», «Скільки у вас буде дітей і чому?», «Як ви привітаєте дружину з народженням сина (доньки)?», тощо. Зрештою, у кінці анкети містяться однозначні прохання: «Які питання має розглянути клуб надалі?» та «Ваші загальні побажання».

Якщо заводити мову про ефективність нашої роботи, то вислови поки що будуть стриманими: кількість розлучень скорочується у нас повільно. Але ми не повинні форсувати цього процесу. Завдання клубу — сприяти зміцненню радянської сім'ї без жодного примусу стосовно його учасників. Акцент — тільки на свідомість молодих, глибину й зрілість їхнього вибору й переконань.

Якою буде робота клубу завтра? Мабуть, у першу чергу, збиратиместь частіше. Втрачений на якомусь етапі діловий контакт із районним комітетом ЛКСМУ не міг не позначитись на цьому: адже кам з інспектором відділу ЗАГСу Г. М. Алейниковою далеко не все під силу, в питаннях організації, зокрема. Та й у зміст занять можна було б привнести нову хвилю — комсомольські працівники частіше бувають серед наших слухачів, краще знають і їхні запити, й проблеми.

Крім того, думемо розширити обряди урочистих весіль — «золотих», «рубінних», «полотняних» тощо. Сім'ї, що прожили в згоді не один десяток років, у районі є, так що треба лише діяти.

Хочемо, щоб у кожній сім'ї поселилася любов і злагода з першого дня. Допомогти в цьому в силу своїх старань прагнемо й ми.

О. МЕРЕЖКО, завідувач відділом ЗАГСу Новомиргородського райвиконкому, голова клубу молоді сім'ї.

ДЛЯ ВАШОГО ДОМУ

«Варто взятися за голку...»

На одній з виставок обдарованого мистецтва, що проходила в обласному центрі, увагу відвідувачів привернули роботи нашої землячки, медсестри райлікарні Р. П. Авраменко. Біля вишивок та виробів в'язання подовгу зупинилися відомі в області художники, поети...

І неспроста — роботи Раїси Павлівни засвідчують неабиякий талант майстрині. Полонять зір, хвилюють серце картини «Діти, що вітають від грози», «Ромео і Джульєтта», «Тарас Шевченко» та інші. А скільки різнопланових картин природи! Усього

не перелічиш. Тут різні вишивки: хрестиком, гладдю звичайною, рахунковою... Усі вони прикрашають просторий і світлий дім Авраменків. Любимо, залюблюються в рукотворному різнокольорові Раїси Павлівни й оті спогоди зажити з чоловіком літа — від вишивок віє ладом і миром: це й пригадує подружжя, озиралося назад. Не судилося вицвісти почуттям — та, як довго палахкотять барви на вишивках їх захоплення.

Крім вишивок, інтер'єр квартири доповнюють різні серветки, скатерти, мереживо, теж виготовлені

різними способами: кречком, спицями, дугою. «Де ж берете стільки сил, щоб творити все це?» — питає майстриню. «А мені варто лиш взятися за кречок чи голку, — усміхається, — як втомі де й двастається».

Радують майстриню і її юні учениці: гарно в'яжуть Наталя Король та Люда Сириньки з місцевої десятирічки.

Роботи Р. П. Авраменко були не лише на обласних, але й на республіканських виставках. Пропонували якось їй навіть книгу написати про своє захоплення. Розгубилася, відмови-

лась, а тепер шнодус. Втім, у неї є можливість переглянути своє тодішнє рішення. Щоб більше молодих жінок змогли перебрати в неї вміння творити прекрасне і корисне.

А. ЯЩИШІНА, смт Устинівка.

ПОПРАВКА

У газеті за 17 вересня 1985 року у матеріалі «Яким буде результат?» з вини коректора трапилася помилка. Прізвище першого секретаря Бобринського райкому комсомолу треба читати С. Соболев.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БК 00577.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС, м. Кировоград, вул. Луначарського, 36.

Индекс 61103

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відп. віддільного секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту. Фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 495. Тираж 50700

Газета виходить в п'ятницю, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.